

The War of The Roses

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Warren Adler

The War of The Roses

Nederlandse editie

Vertaald uit het Engels
door Arend de Haan

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7169 1

© 1981, 2020 Warren Adler

Eerder verschenen bij BV Uitgeverij De Kern,

Baarn, onder de titel *De oorlog tussen de rozen*

Published by arrangement with Canongate Books Ltd,

14 High Street, Edinburgh

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *The War of The Roses*

Oorspronkelijke uitgever Canongate Books Ltd

Omslagontwerp Margo Togni op basis van ontwerp van Ben Wiseman

Omslagillustratie © Ben Wiseman

Foto auteur © David Adler

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Page en Clyde

1

Een koude regen sloeg tegen de houten voorgevel van het oude huis en kletterde tegen de ruiten. Net als iedereen in de door en door vochtige salon, waarin rijen houten klapstoelen waren neergezet, wendde de veilingmeester zijn sombere blik naar het venster. Misschien hoopte hij dat door de regenvlagen de ruiten zouden sneuvelen, om snel een einde te maken aan deze eindeloze veiling.

Jonathan Rose zat een paar rijen van het podium aan een gangpad, met zijn lange benen voor zich uitgestrekt op de kale houten vloer. Het vertrek was nog niet eens half vol, er waren hooguit dertig mensen. Achter de veilingmeester zag hij voorwerpen uit de inboedel van de familie Barker, slordig door elkaar opgestapeld en neergezet. Een deel van de oude rommel was min of meer antiek geworden omdat het als laatste overleden lid van de familie behoorlijk oud was geworden.

‘... en een echte Bostonstoel,’ zei de veilingmeester. Zijn stem sloeg over terwijl hij naar een aftandse Windsor-schommelstoel wees. ‘Gemaakt door Hitchcock, Alford & Co, een vertrouwde naam in stoelen.’ Hij keek somber het stille vertrek rond alsof hij dacht niets meer te kunnen verwachten. ‘Het is een antieke stoel!’

‘Tien dollar,’ riep een vrouw in een smoezelige Ierse trui vanaf de eerste rij.

‘Tien dollar?’ protesteerde de veilingmeester. ‘Kijk eens naar die

taps lopende spijlen aan de achterkant, de gebogen rugleuning, de zitting...’

‘Oké, twaalf vijftig,’ zei de dame geërgerd. Ze had bijna alle meubels gekocht die geveild waren en het was net alsof de veiling alleen maar voor haar werd gehouden, vond Jonathan.

‘Het is allemaal rotzooi,’ klonk een hese stem naast hem. Het was een man met een gezicht vol blauwe aderen. ‘Door de regen is alles verpest. Zij heeft die antiekwinkel in Provincetown. Ze koopt hier alles voor een prikje en verkoopt het weer aan de toeristen voor tien keer zoveel.’

Jonathan knikte en klakte instemmend met zijn tong; hij wist dat ook hij het moest hebben van de regen. De meeste toeristen die zich op donderdag en vrijdag in Chatham verdrongen in de hoop op een lang weekend aan het strand waren in de loop van de ochtend al vertrokken. In de Breaking Wave, waar hij ’s zomers hielp in de bediening, stond alles klaar voor de zondagslunch, maar er kwam bijna niemand op af en veel fooi was er dus ook niet te halen.

Maar het weer op Cape Cod was, zelfs als het goed was, onbetrouwbaar. Hij was eraan gewend. Sinds hij aan Harvard studeerde had hij ’s zomers in de Breaking Wave gewerkt, en op de dagen dat hij niet naar het strand kon ging hij graag naar de antiekveilingen. Hij vond het vooral leuk als er inboedels van oude huizen werden geveild. Geld om iets te kopen had hij nauwelijks, maar hij had wel eens een Staffordshire-beeldje op de kop getikt.

In het huis waar hij was opgegroeid hadden vier beeldjes van Staffordshire-porselein gestaan die de vier jaargetijden voorstelden. Het waren vier vrouwen in gedecolleteerde witte jurken die in de eetkamer, vanuit de porseleinkast van zijn moeder, naar hem gluurden en ze stonden voor zijn vaders oorlogsverleden in Engeland. Als prepuber had hij per ongeluk Lente laten vallen toen hij aan haar borsten wilde voelen. Het hoofd was gebroken, maar gelukkig had hij het kunnen lijmen. Zijn moeder was er nooit achter gekomen.

Nu had hij, als om het weer goed te maken, zelf een bescheiden collectie aangelegd: een paar beeldjes van slapende kinderen en de bekende zeeman met zijn vrouw en kind. Hij had zich een beetje verdiept in Staffordshire-porselein en verwachtte dat deze beeldjes, die hij voor vrij weinig geld had gekocht, na verloop van tijd meer waard zouden worden.

De veilingmeester pakte een boksend figuurtje en hield het boven zijn hoofd. Terwijl hij zijn bril opzette begon hij voor te lezen van een lijst.

‘Staffordshire, parelkleurig. De bokser Cribb. Hij was kampioen van Engeland in 1809...’

Jonathan verstrakte. Die sukkel heeft het paar gescheiden, dacht hij. Cribb was wit, maar er was ook een zwart beeldje, Molineaux, een voormalig tot slaaf gemaakte die twee keer tegen Cribb had gebokst en beide keren had verloren. De twee waren onsterfelijk geworden doordat ze zo vaak waren afgebeeld: getekend, in karikatuur, op aardewerk en driedimensionaal, zoals deze beeldjes. Ze stonden dan altijd in de bokshouding, met geheven vuisten en de gezichten naar elkaar toe.

‘Vijftien dollar,’ riep de dame op de eerste rij.

De veilingmeester keek naar het beeldje en haalde zijn schouders op. Jonathan wist dat het geen echte kunst was. Eigenlijk was het meer een souvenir, iets wat door een of andere pottenbakker was gemaakt en voor een habbekrats was verkocht. De veilingmeester wierp een minachtende blik op de toeschouwers en wilde er blijkbaar vaart achter zetten.

‘Vijftien geboden,’ kraste hij. ‘Niemand meer? Hoor ik daar zestien?’

Jonathan stak zijn hand op. De veilingmeester forceerde een glimlach, misschien omdat Jonathan nog zo jong was.

‘Zestien geboden,’ zei de man, iets optimistischer. De vrouw met de vieze Ierse trui draaide zich om op haar stoel. Haar gezicht was opgezet en ze had een rode neus.

‘Zeventien,’ riep ze.

‘Zeventien geboden,’ zei de veilingmeester en hij keek weer naar Jonathan.

Jonathan stak acht vingers omhoog en schraapte zijn keel. De vrouw raakte geïrriteerd en schoof heen en weer op haar stoel. Hij haalde nerveus zijn geld uit zijn broekzak. Hij had dat weekend zevenendertig dollar aan fooi gevangen. Als hij Cribb had moest hij nog iets overhouden voor Molineaux.

‘Negentien,’ hield de dame vol. De regen kletterde tegen het venster. De veilingmeester stoorde zich er niet aan, hij kreeg juist de smaak te pakken. Jonathans hart bonsde. ‘Kutwijf,’ mompelde hij.

‘Twintig,’ riep hij.

‘Idioot!’ zei de vrouw terwijl ze hem een vuile blik toewierp.

‘Twintig geboden. Twintig eenmaal!’ De veilingmeester hief de hamer op en met een lichte, tevreden glimlach keek hij naar de vrouw. ‘Twintig andermaal!’ Jonathan hield zijn adem in. De hamer viel. ‘Verkocht.’

‘Godverdomme,’ mompelde Jonathan. Hij was blij met de overwinning en had een kleur van opwindning.

‘Mooi, je hebt die ouwe bitch verslagen,’ klonk de nasale stem van de man naast hem.

Het zwarte beeldje kwam een poosje later. Jonathan voelde zijn maag krimpen. *Ze horen wel bij elkaar*, zei hij tegen zichzelf. Hij moest nu een besluit nemen. Het geld dat voor Cribb was bestemd stopte hij in zijn zak, terwijl hij de overgebleven biljetten in zijn hand klemde. Er was nog maar zeventien dollar over.

‘Hier is nog een Staffordshire-bokser, de vechter Molineaux, een voormalig tot slaaf gemaakte die begin negentiende eeuw in Engeland heeft gebokst.’

‘Tien dollar,’ riep de vrouw met de vuile Ierse trui. Ze draaide zich niet om om achter zich te kijken. Jonathan riep: ‘Elf!’ Als-jeblijft, smeekte hij in zichzelf, en hij genoot van de opwindning, hij voelde dat hij zich aan zijn besluit moest houden. Tegelijkertijd

was hij boos op zichzelf. Hij kon dit bedrag helemaal niet missen. ‘Twaalf,’ klonk het achter hem. Hij draaide zich plotseling om, verast door deze nieuwe stem. Twee rijen achter hem glimlachte een meisje met lang kastanjebruin haar onder een zuidwester stijfjes naar hem. Ze had een bloot op haar appelwangen.

‘Shit,’ mompelde Jonathan toen de veilingmeester reageerde met ‘Twaalf geboden!’

‘Twaalf vijftig,’ riep het meisje zonder aarzeling.

‘Weten ze niet dat het een paar is?’ fluisterde hij tegen zichzelf, alsof het bod een soort wraakoefening was. Hij stak zijn vuist met het geld, dat inmiddels vochtig was geworden, omhoog.

‘Dertien geboden,’ riep de veilingmeester, het meisje aankijkend.. Ze twijfelt, dacht Jonathan.

‘Hoor ik daar dertien vijftig? Vijftig geboden... dertien vijftig,’ riep de veilingmeester. Jonathan wist zeker dat de veilingmeester een spelletje speelde en vloekte zacht. Toen draaide hij zich om en keek het meisje vernietigend aan.

‘Veertien,’ gromde hij. Zijn keel werd toegeknepen. Hij voelde de spanning in zijn maag. Klerewijf, zei hij bij zichzelf. Hij moest er niet aan denken dat het paar gescheiden zou worden. De veilingmeester keek naar het meisje.

‘Vijftien geboden,’ riep de veilingmeester, die nu helemaal opging in zijn werk. De aanwezigen werden onrustig.

‘Zestien,’ kreunde Jonathan.

‘Zeventien,’ zei het meisje haastig. Haar stem kwam duidelijk boven het geroezemoes uit.

‘Het is verdomme een paar!’ riep Jonathan en hij schudde zijn hoofd. Hij opende zijn hand, vouwde de bankbiljetten open en telde hoeveel hij nog had. Zeventien. Dat was alles. Geen schijn van kans.

Hij draaide zich weer om naar het meisje. Ze was kalm, bijna serene. Maar haar besluit stond blijkbaar vast.

‘Zeventien geboden,’ zei de veilingmeester terwijl hij Jonathan intimiderend aankeek.

‘Achttien,’ riep Jonathan met krakende stem. Het leek rustiger te worden in de zaal. Het geluid van de stromende regen stierf weg. Jonathan voelde zich totaal niet op zijn gemak door het spel dat hier werd gespeeld. Zijn ademhaling ging snel.

‘Negentien,’ reageerde het meisje. ‘Twintig!’ riep hij.

Het meisje aarzelde en hij kreeg een brok in zijn keel. Hij keek weer naar haar. Hun ogen ontmoetten elkaar. Haar besluit stond vast, geen twijfel mogelijk.

‘Eenentwintig,’ snauwde ze.

Dat was het, besloot hij en knikte. Ergens was hij opgelucht dat hij ervan af was. Wat een koppig kreng.

‘Eenentwintig eenmaal.’ De veilingmeester wachtte even en keek hem aan. Jonathan voelde dat hij een kleur kreeg. *Nu ben ik dus een lafaard*, zei hij tegen zichzelf. Hij voelde zich duidelijk vernederd.

‘Andermaal...’ De veilingmeester haalde zijn schouders op. De hamer ging omlaag. ‘Verkocht!’

De rest van de tijd zat Jonathan zich op te vreten. Jezus, hij had het geld kunnen lenen. Maar waarom? Waar ging het nou om? Aan het eind van de veiling was hij wat gekalmeerd en toen hij naar voren ging om te betalen en zijn beeldje in ontvangst te nemen, trof hij haar.

‘Het is een set,’ zei hij. Hij moest wel hebberig naar het beeldje hebben gekeken want ze klemde het steviger tegen zich aan. ‘Ze horen bij elkaar.’

‘Maar zo zijn ze niet verkocht,’ zei ze en haar groene ogen, die ver uit elkaar stonden, schitterden.

‘Hij wist niet wat hij deed,’ zei hij terwijl ze de zaal uit liepen en zich tussen de mensen in de hal wrongen, die allemaal hun paraplu openklapten om zich in de stromende regen te begeven. ‘Ik had maar zeventien dollar. Ik heb weloverwogen geboden.’

Hij voelde zich dwaas en rancuneus toen hij dat tegen haar zei.

‘Ik heb me laten meeslepen,’ voegde hij eraan toe, in de hoop zijn nederlaag te bagatelliseren.

‘Ik ook,’ bekende ze. ‘Zo ben ik.’

‘Een pitbull.’

‘Een volhouder, volgens mijn vader.’ Ze glimlachte en liet een rij regelmatige witte tanden zien.

Hij kreeg het er warm van.

‘Stel je voor dat ik tot honderd had geboden.’

‘Ik was al bang dat je dat zou doen.’

‘Zou je ermee zijn doorgegaan?’

‘Ik moet er niet aan denken.’

Hij glimlachte op zijn beurt naar haar en liep met haar naar de uitgang. ‘Waarom wilde je het hebben?’ vroeg hij.

Ze aarzelde, plotseling was ze bedeesd. Het werd opeens een soort flirt, dat voelde hij.

‘Het is voor een van de meisjes van de Chatham Arms. Ik help ’s zomers met bakken. Haar broer zit in de Golden Gloves. Zij is een van de serveersters en ze heeft het zwaar. Ik dacht dat het wel leuk zou zijn. In plaats van een fooi.’

Hij was geraakt en voelde zich plotseling schuldig.

‘Toch is het jammer een paar te scheiden. Zelfs met een goede reden.’

Ze opende haar paraplu en stapte de regen in. Hij dook er ook onder, al hadden ze er allebei niet veel aan.

‘Ik hoop dat je het goed vindt.’

‘Ik ben een sportieve winnaar,’ zei ze.

‘Ik ben een slechte verliezer.’

De Chatham Arms was aan de andere kant van de stad en ze liepen de hoofdstraat door. Zijn hand hield de hare vast terwijl ze samen de paraplu tegen de wind in duwden. De regen kwam horizontaal hun kant op en ten slotte namen ze afscheid in de portiek van een speelgoedwinkel die gesloten was.

Tegen die tijd hadden ze al belangrijke gegevens uitgewisseld. Ze heette Barbara Knowles. Ze studeerde aan Boston University en had zich die zomer willen inzetten voor de verkiezingscampagne

van Kennedy in zijn strijd tegen Nixon, vertelde ze hem. Maar ze kon het zich financieel niet veroorloven.

‘Ik houd van bakken. Het is leuk. En het betaalt goed.’

‘Maar je geeft alles weer uit.’ Hij wees naar het in inmiddels doorweekt krantenpapier verpakte beeldje van Molineaux.

‘Jij ook.’ Ze lachte en het viel hem op dat haar ogen in werkelijkheid lichtbruin waren. Van groen waren ze bruin geworden in het namiddaglicht.

‘Dat komt vast doordat ik van oude dingen houd. Die zijn na verloop van tijd veel geld waard. Bijvoorbeeld deze beeldjes.’

‘Je kunt ze niet eten.’

‘Jammer genoeg niet. Maar ik moet altijd vechten tegen de verleiding. Ik zou eigenlijk niet naar veilingen moeten gaan,’ zei hij. ‘Harvard is waanzinnig duur. Ik begin in de herfst. Mijn ouders betalen mijn studie, maar voor de rest moet ik zelf zorgen.’

Ze stonden bij elkaar in de nauwe ingang. Hij voelde haar warme adem tegen zijn wang als ze iets zei. Er was een bepaalde spanning tussen hen. Iets moois en geheimzinnigs. Hij voelde het.

‘Geef hem niet weg,’ zei hij op vleiende toon. Het was tenslotte een symbool van hun ontmoeting. ‘Nog niet.’

‘Hij is van mij,’ zei ze met gespeeld sarcasme en ze hield het beeldje als een knots boven haar hoofd.

‘De een is niets zonder de ander,’ zei hij. ‘Het is een duo.’

‘Ik sla je echt,’ zei ze.

‘De strijd is dus nog niet voorbij,’ fluisterde Jonathan. Hij wist niet of ze zijn stem boven het geroffel van de regen uit had gehoord.

‘Nog niet,’ zei ze glimlachend. Ze had hem gehoord.

2

Door het dakraam van haar kamer op de derde verdieping zag Ann dat hij de zijdeur van de garage opende. Hij liep met zijn gereedschapskist over het pad naar het huis. De ondergaande septemberzon weerkaatste op het gereedschap dat netjes gerangschikt in de kist lag. Geschrokken door de plotselinge schittering deinsde ze met bonzend hart achteruit.

In de hoop dat hij haar niet kon zien bleef ze staan kijken. Ze zag dat hij zich bukte om een klimoprak die vanaf de hoge schutting naar beneden was gezakt weer vast te zetten. Voor de schutting, die de achtertuin scheidde van die van de burens, stond een rij nog steeds groeiende coniferen.

Niet vaak kon ze hem zo observeren zonder dat ze werd gehinderd door haar onzekerheid en verlegenheid. Bovendien was ze er zeker van dat Jonathan Rose haar zag als een boerentrien uit Johnstown, Pennsylvania – dat wil zeggen, als hij daar überhaupt wel eens over nadacht.

Gekleed in een beige corduroy broek en een blauw geruit overhemd zag hij er totaal niet uit alsof hij in zijn vrije tijd vaak met zijn handen werkte. Zelfs in zijn werkplaats in de kelder, te midden van zijn keurig gerangschikte gereedschap, moeren, bouten, spijkers en schroeven in glazen potjes, zijn cirkelzaag, draaibank en diverse apparaten, was hij nog altijd een jurist uit Washington. Of, zoals

hij het zelf noemde, 'een ploeterende advocaat'.

Het oranjeachtige zonlicht accentueerde zijn grijzende, golvende haar dat hij, al was dat geen mode meer, nog steeds lang droeg. Met zijn dikke veelkleurige snor en gitzwarte wenkbrauwen leek hij een Engelse versie van Omar Sharif, maar die gelijkenis was weg zodra hij een brede glimlach liet zien en zijn blauwe ogen oplichtten: hij had Ierse roots.

Als Jonathan ook maar een vermoeden had gehad van haar speciale interesse in hem, was hij vast gevlod geweest maar ook geschrokken. Ann zelf was er ook van geschrokken. Het gevoel had haar overvallen, en dat was net zoiets als haar angst voor de criminelen die in Washington rondslopen. Niet hier in de wijk Kalorama natuurlijk, waar het wemelde van de ambassades en consulaten en een speciale politiebrigade alles goed in de gaten hield. Ann stond er zelf van te kijken dat ze opeens zo'n snob was geworden. Terwijl ze wegliep van het dakraam beseftte ze dat ze bevangen was door een *girl crush*, en dat was niets voor een jonge vrouw van tweeëntwintig. Al hadden de Roses haar hartelijk opgevangen in hun huis, uiteindelijk was ze maar een veredelde au pair. Dat was eigenlijk niet eerlijk tegenover hen. Ze deden echt hun best om haar in het gezin op te nemen en dankzij gratis kost en inwoning voor vaag gedefinieerde 'diensten' kon ze haar geschiedenisstudie aan Georgetown University voortzetten.

Terwijl ze rondkeek in haar kamer en ze terugdacht aan de advertentie in *The Washington Post* met het aanlokkelijke aanbod van 'kost en inwoning', kon ze een glimlach niet onderdrukken.

Barbara Rose had elk meubelstuk omschreven alsof ze een gids was in een museum. Ann wist niets van antiek, maar nu ze te midden van deze tastbare stukken geschiedenis woonde was haar belangstelling ervoor toegenomen. Ze vroeg zich af hoe vroegere levens zich tussen deze objecten hadden afgespeeld.

In de hoek van de kamer was een sleebed geplaatst dat uit het midden van de negentiende eeuw stamde. Daarnaast stond een

ingelegde mahoniehouten empire-tafel, met daarop een art nouveau Tiffany-lamp en een melkmeisje van Staffordshire-porselein uit de collectie van beneden. Tegen de muur stonden een kast versierd met ingewikkeld *ormolu* en een Franse bibliothèque met glazen deuren. Bij het dakraam was een opklapbare Engelse lessenaar geplaatst met daarop een stormlantaarn.

‘We krijgen elke keer dat we langs een antiekveiling komen een koopaanval,’ had Barbara verteld. ‘We zijn een soort antieklunks. Zo hebben we elkaar ook leren kennen. Er is geen ruimte meer om dingen neer te zetten.’

‘Het is fantastisch,’ had Ann gezegd.

‘We zijn er al jaren mee bezig,’ had Barbara uitgelegd. ‘Maar als je eenmaal bezig bent met verzamelen kun je er niet meer mee stoppen, zeggen ze. Misschien zijn we bang om...’ Ze aarzelde, alsof ze opeens bang was te vertrouwelijk te worden. ‘In elk geval,’ ging ze op luchtige toon verder, ‘kun je communiceren met geesten uit vervlogen tijden.’

‘Graag,’ had Ann gezegd. ‘Ik studeer niet voor niets geschiedenis.’

Meer nog dan door de ‘inwoning’ was ze gefascineerd door het ‘kost’-aspect: de keuken van de Roses.

Het was een rechthoekig vertrek met vast tapijt, Franse provinciale notenhouten kasten en ruw gestucte muren. Er waren twee dubbele gootstenen ingebouwd, een gasoven en een elektrische oven, een reusachtige koelkast met een bijpassende vriezer en een vaatwasser. Aan de muur planken vol kookboeken en flessen, kruiden, conservenblikken, potten, pannen, borden, kruiken, schalen en kommen in alle soorten en maten. Onder het aanrecht enorme laden met tafelzilver. Glimmende koperen potten en pannen hingen aan haken in de hoeken en nissen. Midden in de keuken, onder een enorme kap, was een kookeiland met een roestvrijstalen aanrecht, met twee kookplaten, gas en elektrisch, en allerlei kookspullen – vergieten, soeplepels, pollepels en spatels, een houten

messenblok, een grote marmeren snijplaat, mengkommen en nog veel meer. Elke keer dat Ann ernaar keek ontdekte ze weer nieuwe dingen.

Als ze dacht aan haar moeders aftandse, lawaaiige koelkast, het gasfornuis met de spaarbrander die nooit werkte en het beschadigde porseleinen servies, had Ann het gevoel dat ze zich nu in een sprookjeswereld bevond.

‘Ik kook,’ had Barbara gezegd. Waarschijnlijk had ze dit al veel vaker gezegd en daarom klonk het een beetje geforceerd. Ann volgde haar naar een zijvertrek dat als voorraadkamer diende. Daar werd de wijn bewaard met een zoemende automatische temperatuurregelaar.

‘We hebben dit allemaal samen uitgedacht en gebouwd,’ legde Barbara aan de verbijsterde Ann uit. ‘Jonathan kan dat soort dingen heel goed. En ik ben handig geworden in loodgieterswerk, het leggen van leidingen en zo.’

Ann had net als Barbara, die erg haar best deed om in de smaak te vallen, een goede indruk willen maken. Ja, hun kennismaking had wel een soort onuitwisbare indruk achtergelaten, ondanks die verwarrende grand tour met al die informatie.

Voor al van elk meubelstuk in de eetkamer had Barbara een gedetailleerde beschrijving gegeven.

‘Duncan Phyfe,’ zei ze en trommelde met haar knokkels op de glimmende tafel. ‘Queen Anne-stoelen. En dat monsterlijke rococogevel is mijn favoriet.’ Ze wees naar een enorme kandelaar waar meer dan een dozijn kaarsen in konden. ‘Decadent, vind je niet?’

‘Ze wisten vast dat dit soort dingen de mensen zouden overleven,’ zei Ann en ze klopte nadrukkelijk op het marmeren blad van een buffetkast.

Bij hun eerste ontmoeting had Barbara haar weelderige vormen verpakt in een strakke jeans en een T-shirt met HAUSFRAU erop. Deze aanduiding was flink uitgerekt door haar forse boe-

zem, waardoor ze des te meer indruk maakte. Ze had, zoals Ann, dochter van een mijnwerker, kon vaststellen, fraaie Slavische looks: diepliggende lichtbruine ogen boven hoge jukbeenderen en een breed voorhoofd. Haar kastanjebruine haar golfde langs haar gezicht, bijna tot op haar brede schouders, die als een stevig juk voor haar welgevormde boezem dienden.

‘Ik word een pro,’ had Barbara aangekondigd, alsof ze zich wilde verontschuldigen voor de keuken. Ze liet een brede, ongekunstelde glimlach zien die even iets weemoedigs had. ‘Ik heb er absoluut het talent voor, en de mogelijkheden.’ Opeens had ze even geen aandacht meer voor Ann, alsof er iemand anders was die ze moest overtuigen. Maar daarna vertelde ze Ann dat ze pas een partij van haar speciale cassoulet had verkocht aan een ambassade in de buurt en haar paté deed het inmiddels erg goed bij de French Market. ‘Het is maar een begin,’ zei ze. ‘Maar daarom heb ik een beetje hulp nodig met de kinderen. Alleen maar een wakend oog. Een beetje opruimen. Misschien een beetje hulp voor mezelf. Niet zwaar. Er komt een schoonmaakster voor het zwaardere werk. Tieners hebben een extra moeder nodig als mammië bezig is in de keuken.’ Ze lachte nerveus, waardoor Ann zich juist op haar gemak ging voelen. Het was alsof ze duidelijk wilde maken dat zij niet de enige was die een beetje moeite had met de nieuwe regeling.

Al pratend, herinnerde Ann zich, had ze Mercedes gepakt, de gesteriliseerde siamees die tussen een blik Crisco en een pot bruine suiker op een van de bovenste planken lag. De kat vlijde zich tegen haar haar en gaf haar een kopje tegen haar neus voordat ze op de vloer sprong en wegrende naar de aangrenzende zonnekamer, die vol stond met planten.

‘We hebben ook een uit zijn krachten gegroeide schnauzer die blaft maar niet bijt en die je wel gauw zult zien. Hij stelt zich de godganse dag beschikbaar voor de plaatselijke teven. Meestal luistert hij alleen maar naar Jonathan, en die zegt dat dat komt doordat ze allebei dezelfde drive hebben.’ Ze glimlachte opnieuw en

giechelde als een meisje. Door naar die mannelijke drive te verwijzen creëerde ze een zekere intimiteit en vanaf dat ogenblik begon zich een zusterlijke genegenheid te ontwikkelen. Ann kreeg er vertrouwen in. Door dit onderonsje werd haar eerste indruk bevestigd.

Barbara had tussen neus en lippen door gezegd dat de schnauzer Benny heette, maar het was Eve, de dochter van zestien, die Ann had uitgelegd wat het verband was.

‘Mercedes-Benz. Natuurlijk! Dat had ik direct moeten begrijpen.’ Ann werd er een beetje verlegen van.

‘Geeft niet, Ann, echt niet. Het is maar een inside-grapje. Het was papa’s idee.’

In het begin liep het nogal stroef tussen hen. Maar Ann begreep dat wel: een au pair in huis nemen om op een zestienjarig meisje te letten, dat was eigenlijk beledigend. Eve begon dan ook met het choqueren van Ann. ‘Ik bewaar mijn hasj achter Louisa May Alcott,’ zei ze toen ze Ann haar kamer liet zien. Die moest duidelijk als tegenwicht dienen voor al dat antiek in huis. Alles was bedekt met gebloemde katoenen lappen, behalve de rode boekenkasten en een poster van Andy Gibb. In haar kast was het een puinhoop en de schoolboeken lagen verspreid onder het bed.

‘En ik ben aan de pil,’ zei Eve en ze keek Ann aan in afwachting van een reactie. Maar Ann vertrok expres geen spier. Zelf was ze niet aan de pil omdat het niet goed voor haar was en omdat ze hem niet nodig had. Ze was niet geschokt, al realiseerde ze zich wel dat kinderen tegenwoordig veel eerder met seks begonnen.

Eve stak een sigaret op en inhaleerde diep.

‘Krijg je kanker van.’

Ze haalde haar schouders op.

Ann doorzag haar bravoure. Ze was geen opschepper, maar onzeker, zoals de meeste tieners... en volwassenen. ‘Ik rook niet,’ had ze gezegd toen Eve haar een sigaret aanbood. ‘Ik kauw.’

Met haar gegiechel leek Eve net als haar moeder de spanning te breken.